

Miodrag Pavlović

NESRAZMERA STALNA

Rekoše mi
da sam netrpeljiv
nesagorljiv
da imam
urokljive oči
da mogu Sredozemno more
u tri skoka
da preskočim
za krojača sam
neukroživ
u meni se ništa
ne pretvara
u rđavom društvu
ne zarđam
kad treba da idem sporo
ja ubrzavam
pa šta sam ja onda
materija ili sprava?
Može svako da me uzme u ruke
ali nema uputstvo
kako da me upotrebljava

NISAM NI SLUTIO

Nisam ni slutio
da će ispod pisaćeg stola
da mi se uzima mera
dok ispisujem novu stranu
ne zna se čega
mene u cevanicu udara
drvena noga
rekao bih iz inata
inače ne bi
ispred mog prozora
stajala crna vrana
za vreme pisanja
romana

ŠETNJA SA GRIFONIMA

Šetam se po suncu ispod strmog zida sa kojeg me vrebaju grifoni. Jedan po jedan, svaki od njih zine kad ugleda moju glavu. Siđite sa te gotske visine, ja ih nago-varam: ponesite kišnu vodu natrag u drevna vremena. Ja sam za podnevnu šetnju dovoljan mamac. Šta sve ne umem! Iz raja sam izašao četvonoške! A nisam ni za vas stranac. Šta nas to spaja? Velika beseda epiloška. I lakoća sa kojom smo spremni da odemo tamo iza. Vi ćete vratiti vašu jezu gde ona spada. A ja ću da priložim paklu svoje pesme etimološke!

DIVLJI SNOVI

Divlji se snovi
kriju iza stuba
i mimikom se
protiv razuma bore

Sanja se nešto tuđe
mada bi moglo
da se sanja i nešto bolje
od ovoga što sada mora
da se preobrati u snove

Snovi nemilosni
donose iz bašte
po jedan koren
iščupan iz nečijeg bluda